

махъ, сиромасъ; челоуѣкъ, челоуѣче, челоуѣци; —
 2° Зѣбни-тѣ, въ языкозѣбни или небни: *рѣжѣ, рѣ-*
знахъ; пишѣ, писахъ; момче, момци; сучѣ, сукахъ; —
 3° Языкозѣбни-тѣ въ зѣбни: *отецъ, отечество; но-*
сѣѣ, отношеніе.

Забѣл. К — то точно не ся измѣнява въ Ч или Ц, но въ Т, което приема мослѣ Ш или С, отъ които Ч и Ц сѣ сложни: Ч = ТШ, Ц = ТС. Това по ясно ви го показва дума-тѣ *и с ѣ а м ѣ*, която като измѣни С въ Ш и К въ Т става *и щ ѣ*.

9 — Една или повеки букви, когито ся произна- сѣхъ съ единъ гласъ, именувать ся *слогъ*: и тѣй, *бра-*
тъ е отъ единъ слогъ, *сестра* е отъ два и *челоуѣкъ*, отъ три.

10 — Отъ слокове-тѣ ставать *рѣчи-тѣ* или *думи-*
тѣ, и ся наричатъ *едносложни*, когато иматъ единъ слогъ, *двѣсложни*, когато иматъ два, *трисло-*
жни, когато иматъ три, и прч.

11 — Рѣчи-тѣ въ Българскія-тѣ языкъ ся дѣлѣхъ на деветъ части, които ся и наричатъ деветѣхъ части на израженіе-то — и сѣ: *име-то* *сѣществително* и *прилагателно*, *члена-тъ*, *мѣстоименіе-то*, *глагола-*
тъ, *нарѣчіе-то*, *предлога-тъ*, *сюза-тъ*, и *средорѣчіе-*
то.

12 — Различни-тѣ тѣзи части на *рѣчь-тѣ* ся дѣ- лѣхъ на *измѣняеми* и на *неизмѣняеми*.

13 — Измѣняеми сѣ тѣзи на които окончаніе-то зема измѣненіе — и сѣ: *име-то*, *сѣществително* или *прилагателно*, *члена-тъ*, *мѣстоименіе-то* и *глагола-*
тъ.